

Неможна МАТІР продавати..!

Шкода, що не перемиг комунізм! Бо тоді – засвоївши все позитивне та прогресивне з досвіду людства – ми б знали про існування певних святих речей і не робили б всесвітніх дурниць, як робимо нині в нашій Україні.

... На світі живе майже сім мільярд людей; між ними багато геніїв та, на жаль, не менше дурних. Проте існує якась середина – безліч занадто мудрих та й не зовсім дурних людей, – зокрема між вченими, політиками, державними діячами, журналістами, політологами, аналітиками, письменниками, культурними діячами. Існує ще й така мудрість, як досвід людства, – саме той величезний капітал, який ми збиралися засвоювати та таки не встигли...

Проте й так в діяльності переважної більшості діячів та держав переважає, як правило, позитивне, (яке вихвалює "розумна" коаліція та критикує тільки "дурна" опозиція). І нехай, після певного часу, розумні поміняються функціями та місцями з дурними, надалі переважатиме позитивне, хоча тепер його прагне зреалізувати вчорашня "дурна" опозиція та критикує його вчорашня "мудра" коаліція.

Однак те, що діється в сучасній нашій Україні, важко піддається розумному аналізу та скільки-небудь об'єктивній оцінці.

Ну, був тут й дотепер отой дурний розподіл на розумну "патріотичну" коаліцію та дурну прорадянську та прокомуністичну опозицію; між тими двома частинами українського народу (чи лише "народу України"!)) велася величезна боротьба (хоча тим слушним словом аж гріх назвати оте жабо-мишаче скигління, яку та боротьба часто набувала форму), були, нарешті, президентські вибори, які "демократичним" способом, (бо ніхто нічого кращого за недосконалу демократію не вигадав – в цьому переконує нас сам Уїнстон Черчїлл), мали переконати Україну та весь світ довкола неї про справедливий розподіл її еліти на "мудрих" та на "дурних", – і в результаті всього того в Україні мав нарешті наступити період справжньої та справедливої демократії, бо те, що тут було дотепер, то були лише задатки, спроби, експерименти...

Все те було, все те відбулося – і то ніби досить демократично, бо хоч не обійшлося без "окремих", "дрібних" антидемократичних порушень, (в результаті чого могло дійти навіть до того, що розумними стали дурні, а дурними – розумні), все-таки світ та й Україна визнали результати виборів, – однак навіть отої дурної фактичної заміни мудрих за дурних чи дурних за мудрих не відбулося..., бо те, що твориться в сучасній Україні на всіх ступенях "вертикалі влади" сьогодні, не поділяється на жодні виразні протилежні політичні чи економічні угруповання, між якими можна було б провести бодай умовний, невиразний – хоча б ідейний! – вододіл...

В Україні нема опозиції!

Опозиція – це перш за все велика організована сила незадоволеної частини громадян держави, яка має змусити коаліцію виконати бодай частину з тої величезної кількості нереальних обіцянок, які вона перед виборами давала "народові України" ("Українського народу" сучасні переможці насправді не визнають!).

Опозиція – це в жодному випадку не якийсь клуб "переможених" представників політичних партій чи блоків вчорашньої коаліції, які, щоб не визнати своєї поразки та для подальшого живлення своїх амбіцій та сподівань, не визнають своєї поразки та перемоги своїх противників-переможців та обіцяють повести "боротьбу" до переможного кінця.

І вже зовсім не так виникає справжня опозиція, як думають, що оформили себе у опозицію сучасні представники дотеперішніх коаліційних партій України!

Я не уявляю собі, як міг почувати себе наш Тарас, коли перед ним до пару тисяч його "шанувальників" головний винуватець переможених заволав: Хто за те, щоб саме Я-Я-Я була надалі головною, єдиною і вирішальною в Твоїй, українській народі, боротьбі за Твою остаточну перемогу?! – і – "під бурхливі оплески – тисячі рук піднялися у небо".

Справжня опозиція може виникнути тільки після визнання власної поразки, після аналізу своєї неуспішної діяльності та пізнання причин поразки, після знайдення кращих способів реалізації "наших" (опозиційних) планів на випадок, що ми – після успішної опозиційної діяльності – при одних з наступних виборів таки повернемо до влади як мудра й розумна коаліція!

Нічого подібного "переможени" в Україні не провели і саме тому в Україні опозиції нема!

Щоправда, в Україні вже прозвучала думка про те, що опозиція – це організована сила незадоволеної частини народу! Та прозвучала така думка з вуст "жида" Яценюка і, можливо, саме тому, що вона була спрямована ніби проти "жидівки" Тимошенко, вона не подіяла. (Аж до сьогодні я не знав, що коли я опинюсь над проваллям, а мені хтось закричить – "Обережно!", то я спочатку мушу спитати: "То хто радить мені бути обережним?" І тільки після того я маю скористатися з тієї поради – стати (або не стати) обережним... Хоча, певна доля правди в подібних випадках може бути: Коли б мені порадив кудись вступити, наприклад, пан Табачник, я б добре подумав як мені бути. Проте у випадку поради хто і як має зупинити Україну перед проваллям чи зникненням, названа "жидівська" порада варта була належної уваги!)

І ще одна деталь має характеризувати сучасну (власне – кожну) опозицію:

Оскільки людям потрібно вірити, ми мусимо виходити з того, що дотеперішня коаліція – люди розумні і чесні, і зробили вони все від них залежне для того народу, слугами якого вони обіцяли бути на початку своєї влади. Згідно заяв окремих політиків, вони робили навіть значно більше. (?) Отже, в такому випадку вони – саме в інтересі збереження свого "іміджу" (от – слово!) мали б відійти від керма, розуміючи, що коли вони не перемогли, роблячи все можливе та й багато неможливого, то слід допустити до корита (пробачте – до керма!) нових, молодих, здібніших, яких вони за період своєї влади мали виховати!

Насправді, однак, **переможени своїх помилок та недоліків не визнали, належних аналізів не провели, нової програми навіть для себе самих не виробили, кращих способів праці не віднайшли, своєї поразки собі не усвідомили і прилюдно її не визнали, молодших та здібніших між себе не пустили! Наперекір всьому цьому самі себе проголосили новою рятівною силою позитивного розвитку "своєї" держави: її економіки, культури, мови, спорту та, головне, свого власного "іміджу", о!**

"Переможці" перемогли обманом!

І справа зовсім не в тому, чи, хто, де, коли і як скільки додав несправжніх чи відкинув справжніх виборчих бюлетенів. Цього в сучасній Україні ніхто ніколи точно не підрахував би, хоч би працював комп'ютерами десятої генерації. Та це й зовсім не головне і не вирішальне... після визнання результатів виборів!

Справа в тому, що **давно перед виборами було очевидно ясно, що принаймні, майже чи понад дев'яносто відсотків передвиборчих обіцянок майбутніх "переможців" не можна буде виконати...** з-за цілого ряду поважних причин.

Ряд обіцянок "переможці" не зможуть виконати, бо цього їм не дозволяють існуючі закони та інші законні норми країни, бо ті обіцянки не належать до компетенції урядових органів. Інший ряд обіцянок не можна виконати тому, що для їхнього виконання потрібен не один виборчий період, а ціла епоха! Таж те, що не виконувалося чи псувалося роками та й десятиріччями, не можна виправити за одну виборчу каденцію. Іншу не менш важливу групу обіцянок неможна виконати, оскільки йдеться про неувяний хаос у справах та про величезний обсяг праці для налагодження справи. Рівно ж міра відставання та занедбання, обсяг та форма виправлення інших справ вимагає значно більшого часу: (наприклад, становлення справжнього стану та налагодження елементарного порядку в обліку земельних, лісових, сировинних та інших ресурсів України, поліпшення медичного обслуговування, постачання води та тепла для всього населення України тощо). Подібно проведення різноманітних важливих та системних реформ майже в кожній галузі економічного та суспільно-політичного життя країни неможливо здійснити протягом такого короткого часу..., та й то знову з різних причин: Для одних реформ нема реальних планів, для інших – нема реальних грошей, ще для інших – у відповідних "очільників" (теж вираз!) не знайдеться бажання їх здійснити, бо йдеться перш за все про обмеження незаслужених вигід тих же очільників (звуження імунітету народних депутатів та впорядкування винагороди за діяльність цілої армії "слуг народу").

І ще одне завдання – останнє, проте, безперечно, найважливіше (і тому зовсім не реальне!) Не можна провести майже жодних необхідних системних реформ в соціальному житті населення без того, щоб ті реформи, бодай на короткий час, проте, як правило – на досить довго, – може й на понад десяток років! – не відбилися спочатку досить негативно на значній – перш за все на найбільш численній частині населення. Справді, не можна забезпечити всю країну водою, теплом, газом, електрикою, телефоном, квартирами, освітою, поліпшенням медичних, транспортних та інших служб без того, щоб, бодай на деякий час, не підвищити оплату за надання таких послуг населенню! Якщо сучасні переможці на невиконані котрогось зі своїх багатьох нереальних обов'язків, (коли б вони спробували їх виконати, коли б їх до цього змусила неіснуюча опозиція!) та таки виломлять собі зуби та зароблять собі смертельну грижу, то це буде перш за все при намаганні виконати цей обов'язок!

А всього цього (та й багато чого іншого з передвиборчих планів чи обіцянок пізніших переможців) не можна було не бачити простим оком, не будучи навіть академіком котроїсь з десятків Академій (теж мені доказ розуму "розумних" "очільників" науки та держави... наплодити стільки академій та наклонувати стільки академіків!), лауреатом котроїсь з сотень премій чи, не дай біг, навіть героєм України.

А опозиція, (але й мало хто з реальних мудрих людей справді мислячої України), або не помічали цього нереального набору обіцянок, або й шкрябонули інколи критичним пером по такій програмі майбутніх переможців чи висловилися гострим слівцем про неї, проте серйозному аналізу цю програму майже ніхто не піддав і не зробив з цього свій головний аргумент проти свого суперника порядком втокмачення "народові" належної інформації про вагу такої передвиборчої програми.

Чий інтереси представляє нова влада в Україні?

Одне, що можна без сумніву ствердити: Сьогоднішні величезні зміни та заміни одних "очільників" за інших не мають нічого спільного з передвиборчими обіцянками переможців. Вони зовсім не ведуться за принципом відкликання поганих та їх заміни кращими синами та доньками народу. Вся ця метушня не що інше як груба партійна

чистка та мста переможців, як винагорода своїх вірних за надання мільйонів на підтримку переможців... – і то з розрахунком на дальші перемоги тих же переможців на найближчих таких чи інших виборах, які, наперекір зволіканню з їхнім проведенням та спекуляцією з їх організацією таки колись доведеться провести.

І другий напрям "боротьби" становити не тяжко: Вся та метушня ведеться – і то з обох сторін – за дальше закріплення своїх особистих амбіцій "очільників" дотеперішньої та теперішньої України. Інакше, зокрема переможені – куди легше могли б організувати як необхідну опозицію так і успішну боротьбу, якби справжнім їхнім інтересом були не особисті, а національні інтереси України.

А от з визначенням головного вектора політики сучасної номенклатурної України годилося б трохи почекати, хоча й сьогодні вже над сонце ясніше де видимість, а де дійсність, де показуха, а де реальність, де примітивізм найвищого гатунку, а де бодай трохи розумна аргументація.

Подивившись довкола себе в часі та просторі однозначно побачимо, що не тільки кожен скільки-небудь розумний колектив, але й кожна особа, тварина та кожна травичка (навіть!), борються перш за все за свої інтереси. Отже – логічно – за кожним кроком Америки – її беремо як приклад "найдемократичнішої" представниці політики світу – видно боротьбу за американські інтереси. Подібно за кожним кроком не настільки демократичної як амбіціозної та постімперіалістичної Росії – теж не менш виразно видно невтихаючу боротьбу явних, тайних та найпотаємніших її сил за її національні чи "інтернаціональні" інтереси. Цього не можна не помітити тим більше, що найвищі представники тої і такої Росії навіть не дуже дбають про дипломатичні формулювання своїх думок, мрій чи оцінок тих чи інших своїх кроків. Вони недвозначно заявляють: В цьому питанні оновлення співпраці з Україною ми досягли повного задоволення наших національних інтересів, а України, як держави, взагалі немає!. (Медведєв та Путін по кілька разів протягом останніх днів.)

А тоді за чий інтереси бореться нова влада в сучасній Україні?

Ще перед президентськими виборами в Україні можна було почути думку про те, що перемога Тимошенко поведе до посилення радянського способу влади в Україні, а перемога Януковича – до посилення проросійської орієнтації політики України. Однак вже тоді можна було почути також міркування про те, що то не мусить бути аж таким реальним та небезпечним, бо люди можуть змінитися і після перемоги на виборах переможці не мусять аж такою мірою плазувати перед своїм добродійником. (Не варто окремо підкреслювати, (але й повністю оминати того факту не можна), що Росія була найбільш активним та вирішальним гравцем підчас останніх президентських виборах в Україні. Змінилися тільки окремі прийоми тої гри: "Очільники" Росії на цей раз не бігли поперед батька в пекло, щоб привітати ще не обраного президента з обранням на найвищу посаду. Проте це зовсім не означає, що роль, місце та значення російської участі в українських президентських виборах була на цей раз бодай на міліметр меншою чи на волосок менш інтенсивною. Отже в цій грі Росії також йшлося тільки про її інтереси.

Від виборів Президента України не пройшло ще й сто днів, – і тому ще не слід було б писати про спрямування політики нової влади, (щоб не заслужити критику за передчасність критики політики президента та всієї його "вертикалі влади").

Та що поробиш, коли шила з мішка української влади сторчать з усіх боків та всі скеровані в єдиному напрямку.

Чого вартий один тільки пан Табачник на посаді міністра освіти, – діяльності, яка торкнеться кожної молоді людини України, а по суті – і то найсуттєвішим способом – всього майбутнього всієї України. (На світі немає жодної іншої діяльності чи професії,

якою так довго і то щодня по кілька годин повинен займатися кожен громадянин країни. Не кожен повинен стати мудрим, добрим, не кожен повинен одружитися, чесно жити, а от ходити щодня у школу, – де його сформує на все життя! – повинен кожен громадянин майже кожної країни світу.) І тут "очільником" такої "дріб'язкової" установи поставлять пана Табачника! А йому не потрібно було навіть пару тижнів, не то сто днів, щоб повторно, – ще раз! – показати навіть задубілим українцям хто буде "правити парадом", хто буде паном найближчими роками в цій комірчині, хто і якою мовою буде навчати молоде покоління України, хто не сміє перекроювати історію українського народу, а хто сміє пояснювати та тлумачити її "народові України"... (Отже, слід чекати, що зрадник російського царя гетьман України Іван Мазепа надалі буде також зрадником українського народу, хоч він щиро прагнув здобути для свого народу самостійну державу.)

Здавалося, нова влада допустилася вже у цьому питанні першої великої помилки у визначенні вектора своєї політики. Це таке величезне її faux pas, що його не можна було не помітити і тому не можна було навіть на хвилюку засумніватися в тому, що вся "опозиція", а з нею та під її мудрим керівництвом "весь наш народ" піде на бій за елементарні свої права, за які він сторіччями веде справжню всенародну боротьбу та в якій він аж до сьогодні остаточно ще не програв. Тим більше, що цей зухвалий крок зачіпає не якусь доживаючу частину народу, а його перспективу, його "світле" майбуття. Та ще раз тим більше, що "опозиція" мала під руками – в кожному місці, в кожному селі, в кожній школі зібраних на одному місці сотні, тисячі, а то й десятки тисяч молодих надійних бійців, до яких слід було тільки кинути клич, подати сигнал, очолити цей готовий кілька мільйонний загін молоді України...

Опозиція, коли б вона була, жила, діяла і знала чого хоче і як цього досягти... тут мала величезну можливість досягти першу "свою" велику всенародну перемогу!

Та ми вже знаємо, що в Україні опозиції нема, і тому – саме тому! – нова влада могла собі – причому абсолютно безкарно – дозволити навіть такий явний антинародний та антиукраїнський крок по відношенню до українського народу та держави того ж народу! І їй за це нічого не сталося!

Та це лише окрема квітка сучасної політики нової влади в Україні!

Будучи переконаною в необмеженій підтримці свого головного та основного добродійника та в браку опозиції, сучасна нова влада в Україні дозволила собі справді історичний крок своєї діяльності... Поки спеціалісти всіх жанрів, родів та видів засобів масової інформації та аналітики всіх мастей сперечалися над тим, куди спочатку поїде новий президент України – у Москву, Брусель чи у Вашингтон, та мудрували над тим, що це буде означати для визначення векторів політики нової влади, Москва підготувала і підсунула Києву справді недвозначний міжнародний Пакт (не дуже й віддалений під Пакту Рібентропа з Молотовим) про продовження тимчасового перебування російського чорноморського флоту в українському Чорному морі на дальших 25 років!

Щоб цим сказано, скільки і яких порушено законів України та міжнародних угод, щоб (внаслідок цього факту) на сьогодні, на десятиріччя та може й назавжди нами втрачено а кимось досягнуто? – то справді завдання не на одну виборчу каденцію і не для одної замітки аматорського спостерігача за подіями в Україні!

Однак, оскільки велике краще видиться на відстані, то вже й сьогодні – і саме перш за все на підставі того Пакту – можна вказати на певні визначальні моменти політики нової влади в Україні.

Після бурі (у склянці води) та громів непідкупної опозиції не сталося нічого і нічого! Щоправда, собаки ще гавкають, (не хором, а кожна окремо), проте... центральна телевізійна станція самостійної і незалежної демократичної України покличе до себе спеціалісту від нової влади, а той, не задумуючись, не соромлячись і не вагаючись у

відповідь на "безпрецедентне" запитання редактора про "неймовірний факт" здачі суверенітету, продавання рідної української землі іншій державі недбало та презирливо кине у вічі мільйонам українців: "А що власне сталося? Чорноморський флот у Чорному морі, – то заржавіла каструля на дні морському... Кому він потрібен той флот і що він означає..? Але ж ми за це дістанемо сорок мільярдів грошей, які нам так потрібні для розвитку всієї нашої України..."

І не дуже здивований редактор, який виконав своє завдання тим, що поставив запитання, ще про щось запитав представника нової влади в Україні і відпустив його з подякою за участь та за відповіді на "наші запитання"!

І знову – як і у випадку "дрібнички" з Табачником – нічого не сталося!

Ні патріоти, ні демократи, ні лауреати, ні депутати, ні наклонівані академіки, ні спровофановані полемісти, ні люди з сибірськими чи справжніми університетами, ні герої України, ні в той вечір, ні завтра чи післязавтра – нічогісінько-нічого!!!

(І знову: Коли б існувала опозиція...)

Однак предметна справа – продовження зберігання "заржавленої російської каструлі на дні українського моря" – все-таки "трохи" важливіша для нас (рівно ж і для навколишнього світу) справа, як дрібничка з Табачником, то ми вислухаємо ще один – куди важливіший, – державницької ваги та міжнародного звучання – аргумент спеціаліста від нової влади: Мовляв наявність військових баз одних держав на території інших держав – явище майже звичне та нормальне, то чого тут дивуватися.

Предметний спеціаліст однак призабув взяти до уваги, що кожна річ у світі проходить у часі, просторі та в умовах. І якщо інші держави утримують свої військові бази на території чужих країн, то вони виконують та дотримують умов перебування тих баз на чужій території і за кожну найменшу дрібничку чужій державі регулярно платять, в той час, як власники отої "заржавленої російської каструлі в українському морі" до сьогодні навіть не провели повної інвентаризації об'єктів та служб, якими вони на території "чужої" держави вже довгими роками користаються. Отже й платять вони – якщо платять? – лише авансом та й то лише перераховують ті платежі на папері, бо на практиці залишають ті немалі суми грошей собі, ніби за українські борги перед Росією, (яка – нагадаємо – все величезне домашнє та міжнародне багатство всього Радянського Союзу залишила собі. Може й тому все це, що Україна для Росії не чужа держава.., а "своя", "братня", ну, може не колонія а тільки провінція, чи й просто "Южнорусский край" чи лише "Юг Росии"??).

Отже – відповідаю: **Нехай на сьогодні ще не зовсім ясні всі подробиці основного вектора політики сучасної влади в Україні, в основному неможна помилитися: Росія, як в себе вдома так всюди інде у світі, отже, так також в Україні прагне повернути до незакритої реалізації таки своїх інтересів та своєї політики. Наскільки їй в цьому нова влада в Україні буде допомагати чи наскільки спроможеться класти бодай незначний опір – цього ще на сьогодні у всіх подробицях невідомо, проте основний напрям вже визначено: російська заржавлена каструля буде надалі замулювати воду не тільки в українському Чорному морі, але й по всій Україні!**

То хіба справді за всім стоїть Росія?

Росія, як кожна держава, дбає в першу чергу про свої інтереси. Аж поти – все в порядку! Однак Росія, (як також деякі інші держави), і в другу та третю чергу дбає знову і також лише про себе! Вона навіть уявити собі не може свого існування зокрема без України. Тому вона надалі прагне не відпустити чи не випустити Україну зі своїх братських обіймів, наново прив'язати її до себе то солодкими обіцянками, то

страшливими погрозами та й сотнями інших перевірених нею засобів явного та таємного свого величезного впливу на "слабкий" "Юг Росії".

"Та ж ми спільно жили й дружили майже чотириста років, а от за останні десь десять років майже все було втрачено." (Медведев на лекції в Університеті Тараса Шевченка 19 травня 2010 року.)

Таких чи подібних заяв з боку найвищих представників сучасної Росії зовсім не достатньо для оновлення, налагодження, укріплення чи впорядкування відносин, зв'язків та співпраці двох окремих самостійних великих держав, та ще й держав-сусідів.

І хоч Україна під крилами двоголового російського орла скоріше животіла ніж жила, хоч різні приєднання та возз'єднання України з Росією зовсім не оберігали Україну від ворожих посягань на її існування, а "братські обійми" "старшого брата" були найчастіше тими смертними обіймами, з яких Україні доводилося визволятися з немалими втратами для себе, свого народу, його мови, культури, духовного та й матеріального багатства, хоч могутня Росія не соромилася жодного способу нищення українського народу, в результаті чого Україна до сьогодні відчуває на собі немалі сліди та величезні негативні наслідки російського панування над її життям, саме Україна свідомо свого положення – але й місця під сонцем! – і готова до найрізноманітніших зв'язків, стосунків та співпраці з Росією. **Проте всі ті зв'язки, стосунки та всяка співпраця повинні бути засновані на принципі рівності, рівноправності, взаємного визнання, взаємної поваги та взаємних вигід як стосунки та зв'язки двох вільних, рівних та самостійних і незалежних демократичних держав, а не на принципі, що Росія надалі буде "первою среди равных", без якої, мовляв, Україна, як самостійна держава українського народу та інших її громадян, не може існувати. Такого розуміння України керівництво Росії повинно позбутися. Історична та й сучасна правда така: Україна без нормальних зв'язків з Росією може багато втратити. Без нормального співжиття двох народів та двох держав життя України обов'язково ускладниться. Однак Україна без покровительства Росії може нормально існувати та розвиватися! А коли Росія прийшла до висновку, що вона без України існувати не може (О. Солженіцин), що "Росія може бути тільки або великою, або жодною" (В. Путін) – то в цих питаннях повинна розібратися перш за все вона сама; це її справа, і Україна тут ні при чому!**

Отже, якщо Харківський Пакт про продовження перебування російського чорноморського флоту в українському Чорному морі повністю задовольняє російські національні інтереси, то справа Росії, проте Україна повинна сама однозначно розібратися та визначитися в тому, чи той самий Харківський Пакт відповідає також – і також повністю! – національним інтересам України, а тоді офіційно інформувати офіційну Росію про наше, українське розуміння значення того Пакту та його відповідності чи невідповідності національним інтересам України!

І нема на то ради!!! Так повинно стати!!!

Одночасно, сама підготовка згадуваного Харківського Пакту, його підготовка до його ухвалення у Верховній Раді України як першого (тобто – найважливішого!) міждержавного документу, його "історичне" та й "історичне" ухвалювання в тій же Раді, (коли за нього "демократично" проголосувало більше депутатів, ніж їх на момент відкриття засідання ВР було зареєстрованих в залі засідань, коли за нього голосували навіть депутати, які в той день були не тільки поза будинком ВР, поза територією Києва, але й поза межами України, рівно ж інші немаловажні обставини ухвалювання цього Пакту (та разом з ним і другого найважливішого документу цього року –

Державного бюджету України на 2010 рік) все це – окремо і разом! – теж недвозначно та остаточно характеризує та оцінює цей Пакт та його значення для національних інтересів України.

Підчас всього цього трагічного спектаклю Верховна Рада України повністю піддалася новій владі в Україні і не зробила нічого з того, що звичайно робить підчас підготовки до ухвалення найпростішого закону чи іншого свого законного розпорядження: не провела ні аналізу, ні оцінки, ні навіть елементарного обговорення цих документів, навпаки, наперед підготувала для себе зонти, щоб навіть на випадок обурення неба та успішно провести у життя перші найважливіші та справді історичні документи нової влади в Україні, – тоді про які та чиї національні інтереси може йти мова в цьому (та й в подібних) випадках?

А про отих обіцяних сорок мільярдів срібняків ще теж тільки вилами по воді писано. На підставі вищенаведеної поведінки Росії та України можна не сумніватися в тому, що й з тих мільярдів теж будуть відраховувати за якісь українські борги перед Росією, перераховувати їх за різним курсом за газ та за його транспорт та зменшувати за найрізноманітнішими принципами – гадайте – чиїх інтересів?

Та хоч би тих сорок мільярдів срібняків виплатили нам повністю до одного, то й так саме ми – українці – не сміємо забути своєї провини перед собою, своєю історією та своїм народом: Аж до сьогодні "за шмат гнилої ковбаси у нас хоч МАТІР попросили, то ми віддавали! Аж до сьогодні й нашу історію для нас писали та нам же її витлумачували найрізноманітніші Валуєви та Табачники.

Однак від сьогодні ми не сміємо не знати:

Все на світі можна вибирати, сину!

Вибирати й продавати не можна тільки Україну!

Тож нехай окремі переможці й переможені продають себе скільки, за скільки й кому хочуть! Нехай продають своє безчестя й свою безхарактерність!

Ми, українці, не можемо – не сміємо! – не знати:

Не можна МАТІР продавати! Бо хто МАТІР забуває, того Бог карає!